

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๔/๒๕๕๕

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลจังหวัดลำพูนส่งคำโต้แย้งของจำเลย นายสังจา สุริยกุล ณ อยุธยา กรณีพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๓๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๒ และพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๓๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๖ มาตรา ๕๐ หรือไม่

ความเป็นมาของเรื่องประกอบด้วยข้อเท็จจริงตามคำร้อง ข้อกฎหมาย ข้ออ้างของทุกฝ่ายปรากฏในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้วสำหรับคดีนี้ เห็นว่า มาตรา ๕ และมาตรา ๓๒ ของพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการทำและการมีสุราไว้ในครอบครอง เช่นเดียวกัน ซึ่งทั้งสองมาตราผู้ร้องอ้างว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ยุติในเบื้องต้นตามเอกสารหลักฐานในสำนวนว่าผู้ร้องเป็นผู้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ประเภททุนวิจัยเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยี เรื่องการผลิตสุรากลั่นจากมันสำปะหลัง การผลิตกระดาษจากใบสับปะรด การเพาะเห็ดในถุงพลาสติกให้เกษตรกรและชาวบ้านในชนบท ผู้ร้องถูกเจ้าหน้าที่สรรพสามิตจับกุมในงานแสดงผลงานวิจัยที่จังหวัดลำพูนพร้อมของกลางคือ สุรากลั่นบรรจุขวดขนาด ๑๘๗ มิลลิลิตร จำนวน ๑๔ ขวด ทดลองจำหน่ายในราคา ขวดละ ๘๐ บาท และสุราแช่บรรจุขวดขนาด ๓๑๐ มิลลิลิตร จำนวน ๑๐ ขวด ทดลองจำหน่ายในราคาขวดละ ๓๐๐ บาท ต่อมาถูกดำเนินคดีที่ศาลจังหวัดลำพูนในข้อหาฝ่าฝืนพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๓๒ เห็นว่า แม้ผู้ร้องจะเป็นผู้ได้รับทุนอุดหนุนในการวิจัยเกี่ยวกับการผลิตสุรากลั่นจากมันสำปะหลังก็ตาม แต่ปรากฏตามสัญญารับทุนอุดหนุนการวิจัยที่ผู้ร้อง (ผู้รับทุน) ทำกับคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (ผู้ให้ทุน) ข้อ ๑๓ ว่า “ในการที่ผู้รับทุนจะนำผลการวิจัยที่ได้รับทุนตามสัญญานี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเผยแพร่ในเอกสารหรือสิ่งพิมพ์ใดหรือสื่อใด ๆ หรือในการสาธิตแก่สาธารณชน

ไม่ว่า ณ ที่ใด ให้ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้รับทุน แต่ทั้งนี้ผู้รับทุนจะต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก ผู้ให้ทุนและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ผู้ให้ทุนกำหนดก่อนจึงจะเผยแพร่หรือสาธิตได้ ฯลฯ เมื่อไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่า ในการเผยแพร่และสาธิตผลงานวิจัยสุราของผู้ร้องครั้งนี้ ผู้ร้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก ผู้ให้ทุนคือ คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติตามสัญญา ข้อ ๑๓ โดยชอบแล้ว จึงต้องถือว่าผู้ร้องฝ่าฝืนสัญญา ข้อ ๑๓ ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งหากผู้ร้อง ขออนุญาตเพื่อเผยแพร่ต่อคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติซึ่งเป็น หน่วยงานของรัฐตามสัญญา ข้อ ๑๓ แล้ว ก็เชื่อว่าคณะกรรมการฯ คงต้องมีการตรวจสอบราคาจำหน่าย และคุณภาพสุราที่เป็นผลงานวิจัยของผู้ร้อง โดยประสานงานกับกรมสรรพสามิตซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ที่เกี่ยวกับสุราโดยตรง เพื่อตรวจสอบคุณภาพและราคาของสุราที่เป็นผลงานวิจัยของผู้ร้องเสียก่อน หากเห็นว่าราคาเหมาะสมและไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้บริโภคแล้ว คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ก็คงจะมีหนังสืออนุญาตให้นำสุราของผู้ร้องออกเผยแพร่หรือจำหน่ายแก่สาธารณชนได้และเชื่อว่า เจ้าหน้าที่สรรพสามิตก็คงไม่จับกุมผู้ร้องมาดำเนินคดี การที่ผู้ร้องมิได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติให้เผยแพร่และจำหน่ายสุราของผู้ร้องตามสัญญา ข้อ ๑๓ ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม จึงมีผลเท่ากับว่าแม้ผู้ร้องจะเป็นนักวิชาการที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับสุราแต่เมื่อไม่ได้รับการรับรองจาก คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติว่า สุราของผู้ร้องที่น่าออกเผยแพร่และจำหน่ายเป็นการเผยแพร่งานวิจัย ตามหลักวิชาการ ที่จะได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ วรรคสอง ผู้ร้องคงมีฐานะเป็น ผู้ทำและมีสุราในครอบครองเช่นเดียวกับบุคคลทั่วๆ ไปที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย คือ ต้องได้รับอนุญาต จากอธิบดีกรมสรรพสามิตเสียก่อน ไม่อาจอ้างการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ วรรคสอง ได้ แต่ข้ออ้างของผู้ร้องก็อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมที่จะพิจารณาว่าผู้ร้องมีเจตนากระทำความผิดตามฟ้อง หรือไม่ ดังนั้น การที่ผู้ร้องอ้างว่าพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๓๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๖ และมาตรา ๕๐ ประกอบมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ จึงถือได้ว่าข้อโต้แย้งของผู้ร้องไม่เป็นสาระอันควร ได้รับการวินิจฉัย ตามนัยของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังที่กล่าวมาจึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายจุมพล ณ สงขลา

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ